VERANDER JE LEVEN-VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

actief

19e jaargang - nummer 2

EEN GENEZENDE KLIM

Hoe ik vrede vond

De seizoenen van het leven

De kringloop begrijpen

Een opwindende ontmoeting

De dag die mijn leven veranderde

copyright 2017 Activated
Alle rechten voorbehouden

Vertaald door:
Koos en Maria Stenger
Layout en ontwerp:

Koos Stenger en Gentian Suci

www.actiefonline.org
actiefonline@gmail.com

Activated Europe:
Bramingham Pk. Business Ctr.
Enterprise Way Luton, Beds.
LU3 4BU, United Kingdom

Email:
activatedEurope@activated.org

Bijbelvertaling genomen uit Het Boek, tenzij anders vermeld.

Inhoud

3 Persoonlijk
4 Een ontmoeting met vriendschap
6 Jezus; Zijn leven en boodschap
12 Als je Jezus leert kennen
14 Een genezende klim
18 De seizoenen van het leven
22 Dingen najagen
24 Gebedslunches
26 Gods openingstijden
28 Een opwindende ontmoeting
30 Mijn liefde voor jou

We kunnen er voor kiezen, kinderen van God te zijn, en toch erg ver van God verwijderd zijn in ons hart. Anderszijds kunnen we er voor kiezen een hele hechte band met Hem te smeden, waarbij we weten wat Hij denkt, wat Hij gelooft en doet en wat belangrijk is voor Hem. Op deze plek van intimiteit ontdekken we ook hoe dicht Hij wel bij ons wil zijn.

–Theresa Dedmon

God juicht

Ik kan me niet herinneren dat ik dit vers ooit eerder ben tegengekomen. Ik had het tenminste nooit op deze manier gelezen. Het kan zijn omdat het boek van Zefanja een van de minder bekende gedeelten van de bijbel is.
"De Here, uw God, is bij u. Hij is een held, Die u verlost. Hij zal opgetogen van blijdschap over u zijn. Hij zal u liefhebben en u niet beschuldigen. Hij zal over u juichen met een lied van vreugde."[1]

De grote God van het heelal houdt zo veel van me en is zo blij dat ik in Zijn leven ben, dat Hij wil juichen en in gezang los wil barsten om het iedereen te laten weten! Wat een bijzonder en aanmoedigend idee, vooral wanneer je weleens last hebt van het gevoel dat je ver van God af staat. Jezus zei dat het grootste gebod is, de Here lief te hebben met heel ons hart, heel onze ziel en heel ons verstand.[2] Maar het is moeilijk om te houden van iemand die je niet kent en ik besef dat ik Jezus helemaal niet zo goed ken als ik wel zou willen.

We hebben allemaal familie en vrienden; mensen die we goed kennen. Er zijn ook mensen die we onmoeten en kennen omdat ze onze collega's zijn, of medeleerlingen, en dan zijn er mensen die we vaag kennen, die we weleens tegenkomen of tegen het lijf lopen en van wie we de namen niet eens weten. Tenslotte zijn er mensen die we waarschijnlijk nooit onmoeten maar over wie we lezen of die we volgen via de sociale media. De vraag is, waar past Jezus in dat geheel? Natuurlijk is de natuur van God zo ontzagwekkend groot dat geen enkel mens Hem ooit echt helemaal kan kennen. Maar het leven is ons gegeven om Hem wel beter te leren kennen; we moeten Hem voortdurend zoeken,[3] meer over Hem te weten komen en van Zijn gezelschap genieten. Zoals Paulus schreef: Niets heeft meer waarde dan het kennen van Jezus Christus.[4] Laten we Jezus beter leren kennen.

Samuel Keating

1 Zefanja 3:17
2 Mattheüs 22:37
3 Zie Jeremia 29:13
4 Filippenzen 3:8

Een ontmoeting met vriendschap

Door John Randall

Mijn dag begint steevast met het uitlaten van mijn gitzwarte poedel. Dat is een activiteit die hoog op haar lijst staat. We hebben een route uitgestippeld die ongeveer 10 minuten duurt.

Op deze warme ochtend in juli gaan we op weg en daar herinner ik me opeens dat we geen sinaasappelen meer hebben, dus besluit ik de route te wijzigen en in plaats daarvan de klim te beginnen naar het Karmelietenklooster dat vrij afgezonderd op een heuveltje staat. Ze verkopen hun sinaasappelen daar voor een paar dollar per zak.

Tijdens de klim over de lange kronkelige oprit door de sinaasappelboomgaard zie ik een bordje met verbleekte letters waarop verkondigd wordt: "Gebed is niets anders dan op vriendschappelijke voet staan met God. –Teresa van Avila." Ik kan dat vanuit de grond van mijn hart beamen, en ik loop tevreden verder en ga over tot de aanschaf van een zak sinaasappelen.

Even later, nadat de hond gegeten heeft en ik een paar

sinaasappelen uitgeperst heb, zit ik klaar voor mijn dagelijkse ochtenddevotie. Ik sla mijn devotieboek open en dan valt mijn blik op de titel van het hoofdstuk: “Luisterend gebed is vriendschap met God.” Dat is nou ook wat! Is dat toeval? Nee, dat geloof ik niet. Ik ken God al lang genoeg om te beseffen dat Hij me iets probeert te vertellen. Hij liet me dat bordje bij het klooster zien omdat het iets te maken had met de dingen die Hij vandaag tegen me wil zeggen.

Het is ook niet de eerste keer dat God opeens vanuit het niets over dit onderwerp begint te praten, maar zoals Hij dat wel vaker doet, heeft Hij Zijn licht al laten schijnen over een paar dingen, een indruk hier, een gebeurtenis daar, en vandaag is de uitzending alleen wat fijner afgesteld, wat verder uitgekristalliseerd.

Wat voor dingen heb ik op dat gebied geleerd? Onder andere dat het sterke verlangen dat we allemaal weleens hebben, de eenzaamheid die we met aardse relaties proberen op te vullen, pas volledig opgeheven wordt in een relatie met God. Vriendschap betekent iets gemeen hebben met iemand in gedachte en geest en als we een luisterende, communicerende interactieve relatie met God ontwikkelen, leren we om een hechte band met Hem aan te gaan.

Door Peter Amsterdam

JEZUS; ZIJN LEVEN EN BOODSCHAP

…Toen de juiste tijd daarvoor gekomen was, de tijd die God daarvoor had bepaald, stuurde God Zijn Zoon Die als mens uit een Joodse moeder werd geboren en aan de Joodse wet onderworpen was. Hij zou ons vrijkopen van die wet, zodat God ons als Zijn kinderen kon aannemen.[1]

God zond Zijn Zoon op een specifiek moment naar een specifieke plaats de wereld in, om als mens te leven, aan een kruis te sterven en uit de dood te verrijzen om de gevallen mensheid te redden.

Zo kreeg de mensheid de kans, Zijn koninkrijk binnen te gaan en een bijzondere relatie met Hem te krijgen. De vier Evangeliën vertellen dit verhaal, het verhaal van een uniek menselijk wezen, een Jood uit Galilea, iemand die in veel opzichten precies zo was als iedereen die ooit geboren is. Tegelijkertijd was Hij heel anders dan alle mensen die ooit geleefd hebben.

In de Evangeliën kunnen we lezen wat Jezus anders maakte. Ze vertellen ons dat Hij op de wereld kwam om Zijn leven neer te leggen voor de mensheid, en hoe door Zijn dood en verrijzenis de mensheid in staat was een volkomen nieuwe relatie met God aan te gaan. Jezus

kwam niet om de mensen te leren hoe ze goed moesten zijn; Hij kwam om hen de kracht te geven goed te zijn door het grootste offer te brengen dat Hij voor ons allemaal gebracht heeft. Er is geen verhaal zo belangrijk als dit, want hoe mensen reageren op deze unieke persoonlijkheid bepaalt hun lot voor de eeuwigheid.[2] Het is door dit verhaal dat we het grote geschenk begrijpen dat ons wordt aangeboden: het geschenk dat we een kind van onze Vader in de hemel kunnen worden, de manier om deel uit te maken van Zijn familie, en het wonder van een eeuwig leven met Hem.

Met de Evangeliën is de fundering van het Christelijk geloof gelegd. Op die bladzijden leren we dat Jezus meer was dan een goede of rechtvaardige man, meer dan een onderwijzer van normen en waarden, en meer dan een wonderdoener. Op die bladzijden vinden we dat Jezus de Heiland is die beloofd was door God. Daar leren we over de vervulling van de belofte die God gedaan heeft, dat door de Hebreeuwse patriarch Abraham uit de oudheid de hele wereld gezegend zou worden.[3]

Jezus leefde meer dan tweeduizend jaar geleden op aarde en de Evangeliën werden

een paar decennia na Zijn dood en verrijzenis geschreven door gelovigen uit die tijd. Zij hadden tot doel het verhaal van Jezus op te schrijven zodat het bewaard kon blijven en steeds weer verteld kon worden. Zij schreven opdat anderen zouden geloven,[4] en daar zijn ze in geslaagd. Er is een onverbroken lijn Christenen geweest vanaf die dagen tot aan onze dagen. Tweeduizend jaar later lezen we nog steeds hetzelfde Evangelie dat de eerste lezers lazen en het heeft de macht onze levens te veranderen, net zoals het hun levens veranderde.

De Evangeliën waren niet de eerste geschriften over Jezus. De brieven van de apostel Paulus werden geschreven tussen de jaren 49-67, wat betekent dat sommige brieven al in omloop waren voordat de Evangeliën werden geschreven. Sommige Epistels die in het begin van de eerste 60er jaren werden geschreven waren waarschijnlijk ook nog voorlopers van de Evangeliën. In de Epistels staat niet veel over het leven van Jezus, waarschijnlijk omdat ze werden geschreven aan gelovigen

die al het een en ander over Zijn leven wisten. Zoals gebruikelijk was in die tijd, werden de verhalen en leringen van Jezus mondeling doorgegeven. De oorspronkelijke getuigen, degenen die Hem kenden, zullen anderen verteld hebben over Zijn leven. Zij beschreven Zijn wonderen, vertelden Zijn gelijkenissen door en spraken over andere details van Zijn leven.

Het tijdsbestek tussen de dood en de verrijzenis van Jezus (omstreeks Anno 33) en Paulus' eerste Epistel bedroeg waarschijnlijk ongeveer vijftien jaar. De eerste Evangeliën werden ongeveer dertig jaar na de dood van Christus geschreven. Uit de dingen die de schrijvers van de Epistels schreven wordt duidelijk dat de dingen in hun geschriften overeen kwamen met wat de schrijvers van het Evangelie later schreven.

De Epistels vertellen ons dat Jezus een afstammeling van David was,[5] dat Hij een Jood was, die opgevoed werd volgens de wetten van Mozes,[6] dat Hij zachtmoedig was,[7] zonder zonde,[8] tot zonde verleid werd,[9] en rechtvaardig was.[10] We leren ook dat Hij vijandelijkheden moest ondergaan,[11] werd verraden,[12] moest lijden zonder zich te verzetten,13 gekruisigd werd,[14] en uit de dood verrezen is.[15]

De Evangeliën gaan grotendeels over de tijd van de bediening van Jezus. Twee Evangeliën doen verslag van de geboorte van Jezus, en een heeft het in het kort over een gebeurtenis uit Zijn jeugd, toen Hij ongeveer 12 jaar was. Verder kennen we haast geen specifieke details over Zijn leven tot aan het moment dat Hij gedoopt werd door Johannes de Doper. Zijn leven voor de aanvang van Zijn bediening was niet de focus of het doel van de schrijvers. Ze vertellen over de dingen die Jezus zei en deed tijdens de openbare tijd van Zijn leven, de boodschap die Hij verkondigde en de manier waarop Hij dat deed. Ze vertellen over Zijn daden, wonderen die Hij deed, verhalen die Hij

vertelde, de manier waarop Hij stierf en Zijn verrijzenis uit de dood. Ze leren ons dat Hij Gods enige Zoon was, en de enige persoon die zowel God was als een mens.

Zij tonen ons dat Hij de menselijke vorm aannam met een speciaal doel voor ogen; om het ons mogelijk te maken voor eeuwig met God te leven. Kortom, het hoofddoel van de Evangeliën is het vertellen van het goede nieuws dat redding voor het grijpen ligt door Jezus Christus. De Evangeliën onderwijzen gelovigen ook over de relatie die we aangaan wanneer we kinderen van God worden. Ze leggen de fundering voor het leven als de nieuwe schepselen die we worden door de redding en het ontvangen van de Geest van God in ons binnenste. De Evangeliën geven informatie die onze levens voor altijd kan veranderen, ons kan helpen een wereldvisie te ontwikkelen die gebouwd is op de fundering van de waarheid. Ze dienen als geestelijke, morele en ethische wegwijzers op onze reis door het leven.

Een beter begrip van wat de Evangeliën ons leren kan ons leiden tot een rijkere relatie met God. Als we de diepere bedoeling doorgronden van de dingen die Jezus zei en deed, van Zijn gelijkenissen, Zijn redevoeringen, Zijn wonderen, als we die kunnen zien door de ogen van de eerste ooggetuigen in de omgeving van het Palestina van de eerste eeuw, dan kunnen we meer zien van de diepte en de schoonheid van Zijn boodschap. Dit kan leiden tot een beter begrip van het leven van Jezus, een diepere waardering voor de "weelde aan wijsheid en kennis van God,"[16] en uiteindelijk een dieper geloof.

De Evangeliën bieden basisprincipes die dienen als richtlijnen voor het leiden van een betekenisvol leven en het nemen van beslissingen en maken van keuzes gebaseerd op eeuwige waarheden die onze Heiland ons gegeven heeft. Kennis van de Evangeliën en

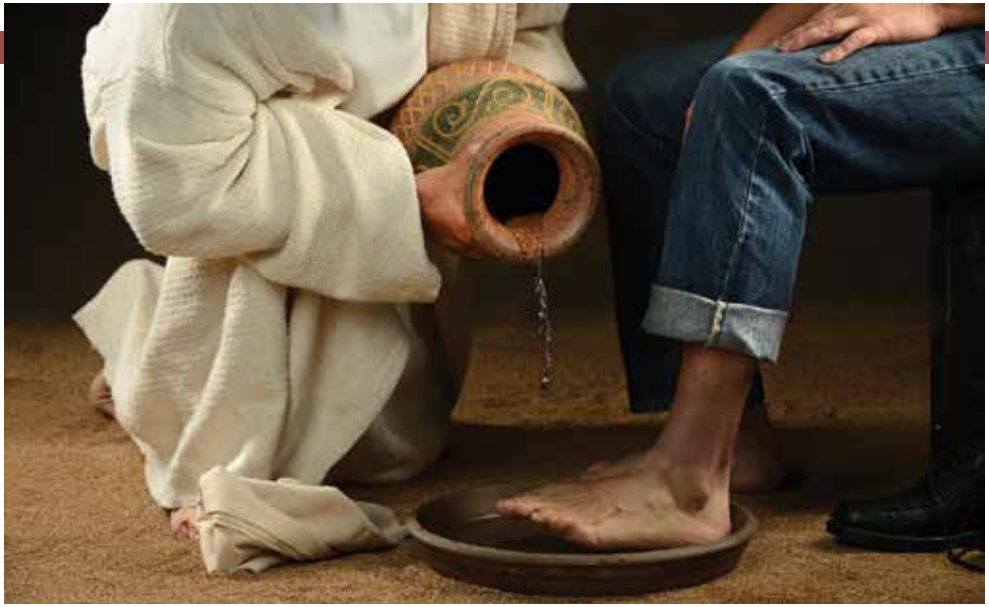

wat er in onderwezen wordt is van groot belang voor het leiden van een leven waar God centraal staat, wat leidt tot vreugde in dit leven en in het volgende. Ik ben altijd dol op de Evangeliën geweest, maar nadat ik er meer in gestudeerd heb de afgelopen jaren heb ik nog meer waardering gekregen voor de diepte, de schoonheid en de levensveranderende kracht die ze bevatten. Mijn leven is op talloze manieren verrijkt doordat ik er meer in gelezen heb. Ze hebben enorm bijgedragen aan mijn begrip, mijn geloof en mijn band met God.

1. Galaten 4:4-5
2. Zie Johannes 3:16-18
3. Zie Genesis 12:2-3
4. Zie Johannes 20:31
5. Zie Romeinen 1:3
6. Zie Galaten 4:4
7. Zie 2 Korinthe 10:1
8. Zie 2 Korinthe 5:21
9. Zie Hebreeën 2:18
10. Zie 1 Petrus 3:18
11. Zie Hebreeën 12:3
12. Zie 1 Korinthe 11:23
13. Zie 1 Petrus 2:21-23
14. Zie 1 Korinthe 1:23
15. Zie 1 Korinthe 15:4
16. Romeinen 11:33

ALS JE JEZUS LEERT KENNEN

Door Rosane Pereira

Ik ben opgegroeid in een Christelijk gezin, maar toen ik een tiener was begon ik aan mijn geloof te twijfelen omdat ik zo overweldigd werd door de ellende in de wereld. Toen ik 18 was kreeg ik echter een vriendje dat heel gelovig was. We discussieerden vaak over geloof en hij was zo oprecht dat ik aan mijn twijfels begon te twijfelen. Op een dag nam ik zijn Nieuwe Testamentje mee naar het stadspark en ging ermee aan een vijver zitten. Ik begon bij het begin; het Evangelie

van Mattheüs. Toen ik bij de Redevoering op de Berg was aangekomen raakte ik diep onder de indruk! Dat waren precies de principes die ik wilde volgen; ik had ze alleen nog nooit ergens zwart op wit gelezen. Ik zat de hele middag te lezen, het ene evangelie na het andere. Het leek alsof ik naar een film zat te kijken; alles om me heen verdween. Ik werd opgenomen naar de stoffige wegen in Galilea, de vissersdorpjes, de tempel, en ik was een van de discipelen van Jezus, die gretig zat te luisteren en wilde zien wat Hij verder zou doen.

Het begon al te schemeren terwijl ik het laatste hoofdstuk in het evangelie van Johannes las en toen kwam ik weer terug naar de aarde. Ik liep volkomen veranderd naar huis en ik wilde alleen nog maar weten hoe ik kon leven op de manier die Jezus had onderwezen. Een paar maanden later liet Hij me mijn roeping op aarde zien en sinds die tijd doe ik mijn best om die te vervullen.

Jezus leren kennen is de beste ontdekking die iemand kan doen! Ik heb iemand wel eens horen zeggen dat het lezen van de bijbel net zo is als het lezen van ons eigen verhaal omdat wij ook deel uitmaken van dat verhaal; een verhaal dat zich ontwikkelt in ieder leven. Het mooiste gedeelte ervan is dat we al weten dat het verhaal een heel goed einde heeft!

Ik heb nu al jarenlang gezegd dat de mensen God moeten bevrijden uit de zondagmorgenkooi, dat Hij niet alleen maar een of twee uurtjes bij je wil zijn op zondagmorgen om dan weer de doos in te gaan totdat je in een noodsituatie zit, maar Hij wil de hele maandag, dinsdag, woensdag, donderdag, vrijdag, zaterdag en zondag bij je zijn.

–Joyce Meyer

EEN GENEZENDE KLIM

Door Beth Jordan

"Als we deze berg kunnen beklimmen is er verder niets dat we niet samen kunnen overwinnen!"

Ik herinner me nog hoe mijn vader zijn best deed om te glimlachen en met een blik vol hoop naar een rotsige bergwand wees, ongeveer 200 meter van de snelweg. Ik was toen 13 jaar en mijn vader, mijn oudere broer en ik reden door de verschroeiende hitte van de Mexicaanse woestijn terug naar de Verenigde Staten om wat zakelijke dingen op te lossen.

Mijn ouders hadden fulltime zendingswerk gedaan in Mexico en ik vond het heerlijk om overal mee naar toe te gaan. Het leven was zo mooi daar, en ik vond het heel fijn. Op dat moment ging alles echter niet zo goed. Mijn ouders worstelden met huwelijksproblemen en ze hadden besloten om een paar maanden uit elkaar te gaan. Mijn moeder was al een paar weken

daarvoor weggegaan en ik maakte me heel veel zorgen of ze ooit nog terug zou komen.

De hele weg was het duidelijk dat mijn vader het moeilijk had met de situatie. Hij zag er verdrietig uit, en zorgelijk en moe. Er hing een atmosfeer van vermoeidheid en onzekerheid. Tegelijkertijd begonnen we ons alle drie fysiek niet erg lekker te voelen en we hadden last van hoofdpijn, wat ook door de hitte kwam, maar toch voor het grootste gedeelte door alle emoties veroorzaakt werd. Ik herinner me dat ik het gevoel had dat we ieder moment in tranen uit zouden barsten. Zo ging het de hele dag door toen mijn vader plotseling, zonder waarschuwing ophield met rijden.

Ik zie zijn gezicht nog voor me. De tranen die hij probeerde in te houden glinsterden in zijn ogen terwijl hij de auto uit ging en tegen ons zei dat we mee moesten komen. Schoorvoetend, zoals tieners dat weleens doen, stapten we uit de auto. Ongeveer 200 meter verderop rees de enorme bergkam op die volledig uit rotsgesteente bestond. Hij was minstens 100 meter hoog en er was geen pad te bekennen.

De hitte zinderde op onze hoofden terwijl we met tot spleetjes dichtgeknepen ogen omhoog keken naar de rotsen en toen vlug om ons heen keken om te zien of er geen verdwaalde ratelslangen of prairiehonden in de buurt waren. We stonden zwijgend te overwegen wat we moesten doen en toen zei pa: “Als we deze berg kunnen beklimmen is er verder niets dat we samen niet kunnen overwinnen!” Op de een

of andere manier wist hij dat dit de genezing was die we allemaal nodig hadden.

Wonderlijk genoeg stribbelden mijn broer en ik niet tegen, ook al voelden we ons verschrikkelijk. Ik stond daar omhoog te kijken naar die rotsige heuvel en voelde de uitdaging om het te proberen. We waren wel moe, ziek en verdrietig, maar toen ik naar de top van de heuvel keek wist ik dat het heerlijk zou zijn om daar te staan nadat we de rotsen overwonnen hadden.

We lieten de pickup langs de kant van de weg staan en zonder op of om te kijken of iets mee te nemen uit de auto, begonnen we omhoog te klimmen. Na een klim van ongeveer 10 minuten begonnen we over koetjes en kalfjes te praten terwijl we tussen de stenen en bergspleten door omhoog gingen. Af en toe zeiden we "Dank je papa," en "Hé, dat heb je snel gedaan!" Dat hielp ons om ons meer op ons gemak te voelen en ons te concentreren op de taak die voor ons lag.

Als ik nu aan die klim terugdenk was het net alsof we onze pijn en angst achter ons lieten terwijl we omhoog klommen. We gooiden onze handen in de lucht in volle overgave en zeiden tegen Jezus: "We vertrouwen op U." Er zaten zoveel gevoelens en onuitgesproken vragen verborgen in mijn hart. Omwille van mijn vader had ik me goed proberen te houden en ik had me niet eens gerealiseerd dat ik die gevoelens en angsten had. Maar naarmate we hoger de heuvel op kwamen, kreeg ik het gevoel dat alle lasten en zorgen van mijn schouders vielen en achterbleven achter iedere kei en ieder rotsblok waar we langs kwamen.

We deden er haast drie uur over met die brandende hitte om aan de top te komen. Toen we boven kwamen was de wind opgestoken en begon de zon onder te gaan met een geweldige oranjegele gloed. We waren buiten adem, zowel van het klimmen als van de overweldigende schoonheid die we mochten aanschouwen. We lachten en praatten en gaven ons

over aan de liefde van onze geweldige Schepper. We lieten onze zorgen varen en kregen weer een glimlach op ons gezicht. Zo uitgeput als we waren herinner ik me nog hoe levend en vrij ik me voelde.

We kwamen veranderd en hernieuwd terug van die berg. Ik wist gewoon dat alles weer goed zou komen. En dat gebeurde toen ook. Mijn ouders losten hun problemen uiteindelijk op en mijn moeder kwam weer terug.

God had ons aangeraakt door de schoonheid van Zijn schepping en de eenvoudige illustratie van bergbeklimmen; Hij liet ons zien dat er niets was dat wij niet konden overwinnen! En Hij zorgde er voor dat we Zijn liefde en aanwezigheid voelden. Er zijn twee redenen waarom ik die bergbeklimming nooit zal vergeten:
De eerste reden is dat ik de aanwezigheid van Jezus zo duidelijk voelde. Terwijl ik op de bergtop stond voelde ik me gelukkig en veilig en geliefd, terwijl alle gevoelens die ik daarvoor had gehad precies het tegenovergestelde waren geweest. Het was onaards en bovennatuurlijk.

De tweede reden was dat ik duidelijk zag dat ik mezelf niet hoefde te genezen. Ik hoefde niet te worstelen om de emoties de baas te blijven. Ik hoefde er niet aan te werken; ik lag niet vol vrees en wanhoop op mijn handen en knieën. Ik ontspande me gewoon en liet Jezus stilletjes tot mijn hart spreken door de wind en de bergen en door dat gevoel van vreugde bij het bereiken van de top. Ik gooide me alleen maar in Zijn sterke armen in de wetenschap dat Hij me zou opvangen.

DE SEIZOENEN VAN HET LEVEN

Onze theatergroep voert regelmatig een dynamische sketch op die gebaseerd is op een monoloog uit het toneelstuk As you like it (Naar het u bevalt-Wikipedia) van Shakespeare. Hij somt de seizoenen van ons leven op in zeven gedeelten: de huilende baby, de koppige schooljongen, de treurende minnaar, de stoere soldaat, de wijze rechter, de oude man en uiteindelijk de dood.

Daar houdt het bij Shakespeare mee op, maar in de bijbel wordt nog een seizoen van het leven beloofd: eeuwig leven in het hiernamaals. Dus in plaats van het verhaal te eindigen met enkel de vergetelheid, zoals de Dichter het noemt, eindigen wij met het ontwaken van onze hoofdfiguur in de hemel; het echte goede einde.

Hierbij moest ik denken aan de seizoenen van het leven waar ik zelf doorheen ga. We leven door zoveel cyclussen en seizoenen, grote en kleine, en

bij het werken aan onze diverse projecten helpt het om af en toe een stapje terug te zetten om te kijken hoe het er mee gaat. Op die manier kunnen we achterhalen op welke plaats we staan in de cyclus van verandering en groei en wat we kunnen verwachten. Als je bijvoorbeeld in een moeilijke tijd zit kun je hoop putten uit het besef dat je in een "winter" zit en dat de lente eraan komt met nieuw leven.

Op mijn reizen heb ik gemerkt dat de landen die subtiele seizoensveranderingen ondergaan een heel andere begroeiing en uitstraling hebben dan de landen die duidelijk waarneembare jaargetijden hebben.

Onlangs ging ik uit wandelen toen ik in Roemenië was en ik verbaasde me over het feit dat het leven daar zo onstuimig was. Felgekleurde wilde bloemen komen overal uit het niets op, altijd in het gezelschap van bijen en andere bestuivers die zorgen voor de instandhouding van de soort. Groene planten vochten om zonlicht op elke beschikbare plek grond, zelfs de plassen waren vol kikkervisjes, waterjuffers en een rijke schakering aan andere bijzondere waterschepselen.

Het schijnt dat ze heel goed beseffen dat ze er maar voor korte tijd zijn en dat de koudere temperaturen het land weer in een diepe slaap zullen brengen. Het heeft ook zijn uitwerking op de mensen. Het schijnt dat mensen in tropische landen wat meer ontspannen leven en minder op werken gespitst zijn. De natuur is al precies hetzelfde. Het leven schijnt rustig voort te kabbelen, in plaats van te slapen en dan in één klap in actie te komen.

Als we die kennis toepassen op de seizoensveranderingen in ons werk kunnen we ook beter inschatten wat we kunnen verwachten. 'De kunst van het oorlog voeren,' een oude Chinese tekst door de militaire taktiekexpert Sun Tzu geeft een overzicht van hoe veranderingen en vernieuwingen in maatschappijen en zaken, landen en individuen tot stand komen.

Het laat de verschillende groeifasen van een idee zien; een

Voor alles is er een vastgestelde tijd, en een tijd voor elk voornemen onder de hemel.
–Prediker 3:1 HSV

project of een vernieuwing, een organisatie of een natie, als vijf stadia ofwel seizoenen: metaal, water, hout, vuur en aarde.
In de metaalfase aan het begin is veel onvrede. Het is duidelijk dat er iets moet veranderen, maar er moet iemand opstaan om de zaak aan het rollen te brengen.
In de volgende fase, water, komt de verbeelding in actie. We spelen met mogelijkheden en proberen ons voor te stellen hoe de ideale toekomst er voor ons uit zou zien. We drijven op het water en spetteren in het rond met ideeën totdat we vinden wat het beste bij ons past. In het houtstadium hebben we het idee uitgezocht dat we gaan uitvoeren en beginnen we onze materialen te verzamelen. We bouwen een team en maken een plan. In dit stadium schijnt de moeite die we er voor doen vaak de resultaten te overschaduwen. Als we de vuurfase in gaan breekt onze vernieuwing of ons project los en staan we in vuur en vlam. We moeten het warm houden en anderen er warm voor laten lopen die het vuur ook naar anderen verspreiden.
De aarde is de laatste fase voordat de cyclus weer herhaald wordt. Als ons project eenmaal aan het rollen is, moeten we zorgen dat het blijft lopen en dat langdurige groei verzekerd is zonder dat we uitgeput raken. We moeten achteruitgang bestrijden met meer vernieuwingen, anders beginnen we te verliezen wat we gewonnen hebben.
We zitten waarschijnlijk allemaal in een ander stadium van ons leven. Dat is gezond. Ontevredenheid kan ons helpen om nieuwe richtingen in de

groei te vinden. Water en nieuwe ideeën zijn altijd nodig om te kunnen verbeteren. Hout is nodig voor structuur en een basis voor onze ideeën. Vuur is een teken dat er iets bereikt wordt en het geeft warmte en licht. Aarde is nodig voor stabiliteit en voor het bouwen van verdedigingsmuren tegen tegenslagen en tegenwerking. Als deze dingen allemaal aanwezig zijn bevinden we ons op een ideale plaats om te bloeien en vrucht te dragen.

Jezus is onze Goede Herder en Hij weet waar de bergbeekjes zijn en hoe we tegenslagen kunnen voorkomen. Als wij Hem volgen zal Hij ons naar groene weiden leiden en ons helpen om te groeien en vrucht te dragen, onverschillig in welke fase we ons ook bevinden.

We weten allemaal wel dat er geen groei zou zijn als alle jaargetijden hetzelfde zouden zijn. We weten dat er zonder de winter geen lente zou zijn. We weten dat er zonder de vorst geen bollen zouden zijn en zonder de moesson geen rijstoogst. Zo weten we ook dat er zonder verdriet geen vreugde zou zijn. Zonder pijn zou er geen genezing zijn. Ik denk dat dit juist de schoonheid van alles is; de vrucht van de jaargetijden. Hij heeft inderdaad alles mooi gemaakt op zijn tijd.

–Naomi Reed

DINGEN NAJAGEN WAAR JE GEK OP BENT

Door Marie Alvaro

Ik hou van fitnessen en ik hou ook van eten! Het klaarmaken van een lekkere maaltijd geeft me ongelooflijk veel voldoening en maakt me blij, en vaak lees ik kookboeken door alsof het romannetjes zijn.
Nu je dus weet hoe gek ik ben op eten en fitnessen en als je kijkt naar alle fitness video's en geweldige recepten die ik op de sociale media zet, zou je denken dat ik een supermeid ben die alleen het beste van het beste eet.
Er was laatst iemand die daar een opmerking over plaatste op mijn Facebook pagina. Toen begon ik na te denken over het feit dat ik eigenlijk niet heel veel doe met die dingen waar ik dol op ben. Om je de waarheid te zeggen, als ik vier keer per week 20 minuten de tijd vind om te fitnessen en misschien een keer per week iets lekkers klaarmaak, is het al

een hele prestatie voor me.

Hoe zit dat met andere dingen waar ik gek op ben? Doe ik daar ook zo weinig aan? Als je naar mijn leven kijkt, kun je dan zien hoeveel ik van Jezus hou? Valt het op? Ken ik Hem op een manier die herkenbaar is in alle facetten van mijn leven?
Ik wil dat mijn relatie met Jezus een opvallend onderdeel van mijn leven is, niet zomaar een persoonlijkheidsfactor in mijn levensbeschrijving. Ik heb geen uren de tijd iedere dag om Gods Woord te lezen en te bidden en Hem groot te maken. Maar ik heb wel wat tijd, en die wil ik goed gebruiken.

Dat is mijn devies: Ga zorgvuldig om met de tijd die je hebt. Als ik slechts 20 minuten per week de tijd heb om te fitnessen, dan doe ik er mijn uiterste best voor. Op de dagen dat ik kan koken en mijn fantasie de vrije loop kan laten stop ik al mijn vaardigheden en concentratie daar in. En in de tijd die ik heb om in mijn relatie met Jezus te groeien, stop ik mijn hele hart er in. Ik zal Zijn Woord behandelen als de schat die het is. Ik graaf diep om Zijn waarheid tevoorschijn te halen. Mijn favoriete bezigheden zijn dan misschien niet mijn fulltime werk, maar ze vertegenwoordigen een groot deel van de dingen die mijn leven bepalen.

<< >>

Ik heb één leven tot mijn beschikking en één kans om er iets goeds mee te doen. Mijn geloof gebiedt me dat ik moet doen wat ik kan, waar ik ook ben, wanneer ik het maar kan doen, zo lang als ik het kan doen met wat ik ook heb om te proberen een verschil te maken.

–Jimmy Carter

GEBEDSLUNCHES

Door Elsa Sichrovsky

Toen ik in het tweede kwartaal van mijn eerste collegejaar zat, begonnen een paar Christelijke klasgenoten en ik ons zorgen te maken over het feit dat ons geloof werd begraven onder de talrijke opdrachten, vrienden, clubs en hobby's. We wilden het niet laten verslonzen tot iets waar we heel even mee bezig waren tijdens de weekends, waarna we het weer aan de kant schoven om vol enthousiasme terug te gaan naar het opwindende en drukke tempo van het studentenleven op maandag. Het probleem werd nog verergerd door het feit dat we grotendeels te ver van de kerken en samenkomsten woonden waar we vroeger altijd heen gingen, terwijl anderen bij familieleden inwoonden die niet gelovig waren. Iemand kreeg het idee dat we twee maal per week bij elkaar konden komen tijdens de lunch om te bidden en gedachten uit te wisselen over ons geloofsleven. Het leek maar zo'n klein stapje, en ofschoon ik er in toestemde om het eens te proberen twijfelde ik er ten zeerste aan of het echt zou helpen om Jezus een belangrijker onderdeel van ons leven te maken. We besloten om op maandagen en donderdagen bijeen te komen.

Doorgaans begonnen we met het zingen van wat liedjes. Dan vertelde iemand over geestelijke lessen die hij of zij geleerd had, terwijl anderen vertelden over beantwoorde gebeden of een bijzondere manier waarop God hen iets had laten zien. Andere keren praatten we over manieren om tijd voor gebed en Bijbelstudies te vinden temidden van ons drukke studentenleven of op wat voor manier we over Jezus konden beginnen te praten met onze vrienden. Naderhand wisselden we gebedsverzoeken uit, die gingen over aanstaande examens, over relaties met onze families of beslissingen over onze carrières. Op deze momenten, waarop we over Jezus praatten in samenhang met dagelijkse beslommeringen, werd ik me bewust hoe graag Jezus een onderdeel wil zijn van mijn leven en ik werd erdoor geïnspireerd om tijd te investeren in mijn persoonlijke relatie met Hem.

Voordat we deze lunchbijeenkomsten organiseerden was onze vriendschap voor het grootste gedeelte gericht geweest op onze studie, maar naarmate we vaker bijeen kwamen werden er hechtere banden gesmeed vanwege het geloof dat we met elkaar gemeen hadden. In plaats van ons alleen en een beetje excentriek te voelen in ons geloof, moedigden we elkaar aan omdat we een team waren met een gemeenschappelijk doel: "de baan afleggen die voor ons ligt, zonder op te geven."[1] En we wisten dat we vrienden hadden die ook geestelijke waarden op prijs stelden. Dat schiep een positieve, motiverende atmosfeer waardoor we geïnspireerd werden manieren te vinden om onze geest op te peppen tijdens onze dagelijkse routines; onder andere onderweg naar een audio bijbel luisteren, of geestelijk motiverend materiaal lezen tussen de lessen door.

Ik koester nog steeds dierbare herinneringen aan die gebedsbijeenkomsten. Daar heb ik geleerd dat er altijd een manier is om Jezus te betrekken bij mijn dagelijkse beslommeringen, hoe druk bezet ik ook ben. Het contact met anderen die er dezelfde denkwijze op nahouden sterkt me in mijn overtuiging een discipel van Jezus te zijn. Hoe meer ik het belang ervaar van Zijn principes in mijn dagelijkse strijd, des te minder ik geneigd ben om Jezus op de lange baan te schuiven totdat het weer weekend wordt.

1. Hebreeën 12:1

Door Chris Mizrany

Als je net zoals ik weleens helemaal naar de winkel bent gegaan, om dan tot je grote verbijstering te ontdekken dat je de openingstijden verkeerd gelezen had zodat je nu mismoedig voor een gesloten deur staat, dan is dit stukje voor jou bestemd.

Ik ben niet iemand die vaak geweldige openbaringen krijgt, maar deze keer gebeurde dat. Terwijl ik er over nadacht hoe ik me zo had kunnen vergissen (en mezelf tegelijkertijd probeerde te rechtvaardigen) kwam er een gedachte in me op:
Hoe zou het zijn als God er bepaalde tijden op nahield dat hij open was?
Wat als Hij nou opeens heel vroeg de deuren zou sluiten? Hij zou daar het volste recht toe hebben. Stel je dat eens voor.

"Het spijt Me, Mijn kantoor is gesloten. Tijdens openingsuren zal Ik je weer te woord staan."

"Het nummer dat u gedraaid heeft is momenteel niet bereikbaar. Probeert u het later nog eens alstublieft."

Of dit: "Toets 1 voor het maken

van een afspraak."

Het idee dat God lekker aan het uitblazen is in het een of andere hemelse recreatieoord is misschien wel koddig, maar eigenlijk is het een ontnuchterende gedachte. Toen ik er over nadacht vroeg ik me af: "Zou ik een hele dag zonder God kunnen? Het duurde niet lang voordat ik me realiseerde dat ik dat niet eens zou durven proberen.

De geweldige waarheid over God de Vader, Jezus de Zoon en de Heilige Geest is, dat wij als gelovigen allemaal volledige toegang hebben tot hun hulp, macht, wijsheid en liefde; 24 uur per dag, zeven dagen per week en 365 dagen per jaar. We staan nooit voor een gesloten deur met een bordje: "Ben over 10 minuten terug." Jezus geeft altijd gehoor aan onze oproepen en de Heilige Geest zegt niet: "Ik bel je morgen wel terug."
Het is zelfs zo dat de tekst op Gods bordje met openingstijden ongeveer als volgt luidt:

"Ik sta altijd voor je klaar. Ook al gaan alle andere deuren voor je neus dicht, Ik ga nooit weg."[1]

"Weet je nog die keer toen je geen hoop meer had, en Ik je redde? Dat doe ik zo weer voor je. Vertrouw op Mij."[2]

"Houd rekening met Mijn regels, dan kun je alles krijgen wat goed voor je is."[3]

Laten we dus niet doen alsof God ons laatste redmiddel is, degene tot wie we ons wenden als de "gewone" dingen niet werken. Laten we Hem 's morgens het allereerst opzoeken, 's avonds als allerlaatste, plus alle uren daar tussenin. Hoe laat het ook is, wat voor dag het ook is, Zijn deur staat altijd open.

De beste les die ik geleerd heb, is dat ik God in alle omstandigheden kan vertrouwen. We worstelen vaak met innerlijke strijd en denken dan dat we Gods plan niet hoeven te volgen. God heeft de touwtjes echter in handen en Hij zal ons nooit verlaten.

–Allyson Felix

1. Zie Mattheüs 28:20
2. Zie 2 Korinthe 1:10
3. Zie 1 Johannes 3:22

Een opwindende ontmoeting

Door Uday Paul

Ik herinner me die dag nog goed. Het was in het begin van de jaren ’80 en ik was een tiener en zat op de achterbank van onze auto. Toen we bij een stoplicht stil stonden overhandigde iemand mijn ouders een paar prachtige kleurenposters, die ze aan mij gaven. Daarna moesten ze ergens een boodschap doen en bleef ik een poosje alleen in de auto achter. Ik had toch niets anders te doen, dus pakte ik de posters op om ze wat beter te bekijken. Er stond een afbeelding aan de voorkant en aan de achterkant stond een boodschap over redding en het geschenk van eeuwig leven door Jezus.

Ik was opgegroeid in een Hindoestaanse familie, dus was ik wel bekend met geestelijke en religieuze aangelegenheden. Ik had een paar favoriete godheden die ik aanbad, en ik was ook geïnteresseerd in andere religies zoals het Boeddhisme en de Islam. Ik had echter nog nooit gehoord over de Christelijke opvatting van het geschenk van redding. De teksten op de achterkant van de posters eindigden met een gebed om Jezus in je hart te vragen. Ik kon me niet voorstellen

dat zoiets monumentaals als redding door middel van een enkel gebed verkregen kon worden, maar ik vond dat het geen kwaad kon om het in ieder geval te proberen. Nadat ik het gebed gebeden had kwam er een enorm gevoel van vrede over me, en alle twijfel en scepticisme waren verdwenen.

Die gedenkwaardige dag was het begin van het grootste avontuur van mijn leven. Het was mijn eerste ontmoeting met de God die deze geweldige wereld, en alles wat er in is, geschapen heeft.

Ik ben ook weleens eigenwijs geweest en heb Zijn aanwezigheid niet altijd willen erkennen, en er waren ook moeilijke tijden waarin ik Zijn aanwezigheid en troost niet kon voelen. Maar door alles heen is Hij er altijd voor me geweest en heeft Hij me gezegend met Zijn onvoorwaardelijke liefde. Er staat in de Bijbel: "Door het geloof en niet door het zien weten we dat het waar is."1 De wandel van een Christen is er een van geloof in een almachtige God die van ons houdt en betekenis en een doel aan ons leven wil geven. Door de jaren heen heeft Hij zich alsmaar weer aan mij bewezen. Hij is mijn beste en intiemste vriend geweest.

Als je Jezus nog niet kent, kun je beginnen met een eenvoudig gebed: Lieve Jezus, kom alstublieft in mijn leven en geef me Uw geschenk van redding. Vergeef me de verkeerde dingen die ik gedaan heb en help me om U beter te leren kennen en dicht bij U te blijven. Amen.

1. 2 Korinthe 5:7

Een boodschap van Jezus

JIJ BENT VAN ONTSCHATBARE WAARDE VOOR MIJ

Mijn liefde is onvoorwaardelijk. Ik heb lief zonder bevooroordeeld te zijn. Ik hou van de onbeminden en van degenen met wie anderen moeite hebben. Ik hou van de bedroefde en eenzame mensen. Ik hou van degenen die het moeilijk hebben en degenen die verloren zijn en verward. Mijn liefde is blijvend, geduldig, en faalt nooit. Zij kent geen grenzen en houdt nooit op. Mijn liefde gaat naar het einde van de wereld om een verloren, eenzame gewonde ziel naar de overwinning te brengen. Natuurlijk heb je zwaktes en tekortkomingen, maar daarom houd Ik niet minder van je. In wat voor staat je ook verkeert, Ik hou van jou. Mijn liefde is niet afhankelijk van een stralend rapport. Je moet nooit denken dat Ik minder van je hou omdat je niet helemaal bent wat je graag zou willen zijn of denkt te moeten zijn. Als Ik naar je kijk, zie Ik Mijn schepping die Ik liefheb en waarvan Ik hou, precies zoals Ik die gemaakt heb.